

1923-03-29

FAKTA

Dokumenttype:
Brevudkast

Arkivplacering:
Mappe 103 nr. 6

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Om den Begreb / Det der interessere mig ved det
stykke om Noas ark o. s. v. er dette, at i vore dage, ^{hvor} forsker-
ning både i naturvidenskaben, og krafterne og undersøgeren
paa alle områder har nedbrudt troen, hos mange, og
gjort barntræen vanstelig, ^{fra på underre s. 2. side} (Så selv teologer), og måske
ikke mindst de kristne, trækker sig ind i fortvivlel-
sen, det samme forhold mellem Gud og os, i disse
sædvanlige dage iges troen, hos de videnskabsmænd
der trænger ind i de forunderlige kræfter, disse indflydelser
om energierforings, det la Cour opad var så optaget
af. Og det synes som Gud netop nu hjælper vor svage
tro ved at åbenbare naturens hemmeligheder i
høist ukendt grad, så navnlig troen, på underre falder
af sig selv for videnskabsmænd der syder netop med
kræfterne, så Vagt f. s. hævder, at tankens kraft har
herredømmet over naturen i forhold til netop kraften
i tanken, og at det er de kristne nationer som ubetinget
er gået i spidsen her. Det er de logiske konsekvenser
og samvirkningen som Vagt bygger på. Og samtidig
med dette sender Gud os Sagen Sunders Drog, som rent
menneskeligt læser: naturens bog, og der finder speil-
billeder på speilbilleder af det himmelske der er omfattet
i bibelen, samtidig med at han oplever under af
lovgivende art som i gamle dage. Det er mig og mig blevet
mig glæde at undersøge over så et så et andet forhold i

naturen der er som et speilbillede i en lille dråbe af den omgivende himmel. Og det vrimler med sådanne speilbilleder, som Gud har givet os til støtte. Og tank så engang når vore øjne oplades og vi ser at Guds ord var den bogstavelige sandhed, og beskønnede mig sammenligne os med Thomas, der ikke vilde tro, før end han følte berørt sin finger i nagelboret. Og ved meget godt man må være sand, og ikke udgive sig for at tro faste, ind man virkelig gør, og anfættelse kender is og sø, og Gud se dem.

Kender De fortællingen om mennesket som kom til eremiten og klagede over, at hans tro var så vaklende, så selv om den en stund følte klar og trygg så kunde den hurtigt vejes hen i tvivl og modlidenhed. Ermiten svarede: Har du aldrig set et fjeld speil i sø, en stille sø og der står så klart, at du syntes du kunde forbe det. Så kom en brise og forstyrrede billedet, eller en storm som ganske udsløttede det hele. Sådan med din tro, men læg mærke til, at billedet kommer igen, når vandet får ro, og så står det der lige klart, selv om du skjuler selve fjeldet med din hånd for øjet. Men det var der intet fjeld, så kom der intet billede deraf.

29/3 1923

J. L.